

Ивана Гибова

...A WAY OF LIFE

I

Кад сам једног јутра отворила очи, Борис је лежао на око метар од мене, најдаље што је могао, скроз прилепљен уза зид. Убрзо се пробудио и он а његов поглед је говорио да кад би могао најрадије би ме шутнуо с кревета и још би ме у главу гађао стоном лампом. Повраћало ми се, већ тад сам знала зашто, Борис није знао, тако да сам се трудила да то спроведем што мање нападно. Избљувала сам се у лавабо уз звук отворене славине, да ништа не примети, иако је било јасно да је камуфлажа сувишна, мирно сам могла да повраћам и нападно, и директно поред кревета, и тако не би приметио. Кад сам ушла у кухињу, већ је прчкао око доручка, а пенис му се лелујао при сваком покрету.

Те вечери смо се затекли на бизарној журци у клубу, у ком ниси могао ни да мрднеш, ја, Борис и његови пријатељи, за све то време Борис и ја нисмо проговорили ни реч. После поноћи у клуб је упала групица разузданих свадбара и изазвала општу пометњу, украдена невеста је међу њима блистала, хихотала се и око себе просипала пиће. Трудила сам се да замислим саму себе, како радим исто, али у визији нисам стигла ни до наручивања цуге. Невеста се намонтирала у позу „секси став“, кроз хаљину је отпозади раскопчала грудњак и увежбаним покретом га извукла кроз рукав, све је трајало отприлике десет секунди, али то је било управо оних идеалних десет секунди, да све примети најмање трећина циљне групе, што је била баш она око мене и Бориса. Колективна хипноза је од трећине групе направила телад, а кад се телад освестила, раширила је информацију о ексклузивном доживљају међу преостале две трећине, која су се одмах затим претвориле у исту телад. Седела сам иза невесте и пратила ту сцену, пробала сам да замислим како радим исто, али уместо тога сам се сетила како сам јутрос нехотице гурнула чај и Борису исполивала цео сто, компјутер и папире, хтела сам пред њим да будем савршена секси жена која извлачи грудњак из рукава а уместо тога била сам крава што просипа по столовима. Раније нисам била, тад смо још увек излазили на друга места, слушали другачију музику и разговарали о књигама и филмовима. Увек сам уз Бориса осећала дефицит образовања, имала сам само средњу школу, а он је врло радо причао о свом послу, за који је било неопходно посебно факултетско образовање, чиме је у мени несвесно развијао комплексе. Често сам замишљала како сам ауторка револуционарне теорије у Борисовој области, Борис ме цени, сви ме цене, изражавам се темељно и у дискусијама задивљујем обимом свог знања.

Сећам се како смо једном Борис и ја водили дугачак разговор о некој Набоковљевој књизи, о конструисању & фабриковању, јели смо кифле с рибљом паштетом, пили пиво и причали. У тој књизи била је прича о Алексеју Лужину, не знам више како се звала, Алексеј Лужин је био лузер и хтео је да се убије, па је тако одредио датум своје

смрти. Планирао је своју смрт и истовремено шмркао кокс и најнормалније ишао на посао. Онда је стигао тај дан, био је то 21. август, и Алексеј Лужин се убио. Тај датум је имао некакву сентименталну вредност, можда је то био датум свадбе или шта већ. У сваком случају, Алексеј се убио на тај дан, јер све ствари око њега, иако су истина биле констелиране тако да су могле врло једноставно да се реше, ипак више нису могле. Борис и ја смо се забављали тиме, у смислу какав лудачки план, јели смо кифле и це-рекали се Алексеју Лужину, ја на све то осим смеха ништа друго нисам умела да додам.

Након инцидента с невестом Борис се није јавио око недељу дана, а онда кад се јавио, дебилно је питао како сам, а ја сам још дебилније одговорила да толико дебилно питање само он може да постави. Наравно, спустио је слушалицу, а ја сам помислила како ће стварно бити суперотац, није ни свестан, ја ћу бити супермајка, за неколико месеци ћу изгледати као да ми је четрдесет, друштвени живот ћу пребацити на Фејсбук, свакодневно ћу качити статусе о ницању зубића и почећу да се изражавам у првом лицу множине, притом ће у стварности моје дете осећати емоционални дефицит, који ће му већ у раном добу проузроковати психичке проблеме, због којих ће израсти у неофашисту, који ће са шеснаест заклати сопствену мајку. Борис ће наћи неку секси пилетину што извлачи грудњак из рукава, коју ће задивљивати својим поучним говорима, а код куће ће се правити како је узоран родитељ.

Следећег јутра сам себи скувала кафу, укључила радио и бацила новчић, правила су била једноставна, ако падне глава... пало је писмо, и тако сам правила мењала све док ми није испало онако како сам хтела.

Кад сам се после операције пробудила из анестезије, страшно сам се смејала. Једноставно сам се смејала. Било је то, наравно, само стање проузроковано наркозом и хормонима.

Неко време сам лежала код куће, окружена прашином, посвуда развученим власима опале косе, прљавим судовима и ознојаном одећом. Пре тога сам увек била оптерећена савршенством, никад из куће нисам изашла без квалитетног маникира, добро осмишљене фризури, усклађене одеће и савршене шминке. Знала сам дванаест пута да се пресвучем док не изађем из куће, а онда целе вечри да будем незадовољна оним што имам на себи, а број пресвлачења, то није никакво претеривање. Била сам у стању двадесет минута пред огледалом да одлучујем, да ли је привлачније прекрити или не прекрити шминком ожиљак изнад горње усне и да ли испеглати или не испеглати косу. Хтела сам за Бориса да будем савршена секси жена.

Била сам одлучна да се не јављам на телефон, али Борис није ни звао. Не знам, колико времена је прошло, док једном нисам приметила, да је одвод у умиваонику већ толико запушен да је немогуће чак и зубе опрати, мада није баш да сам их у последње време прала.

Растварила сам цео сифон, у ствари само зато да нешто радим, било шта, а кад сам голом руком из једне од цеви вадила мешавину косе, слузи, сапуна и неког црног ужаса, помислила сам да бих требало да се одселим.

Расшавила си цео сифон, у ствари само зато да нешто радиш, било шта, а кад си голом руком из једне од цеви вадила мешавину косе, слузи, сапуна и неког црног ужаса, помислила си да би могла да се убијеш као Алексеј Лужин, на одређени датум.

II

Било какав стан веома брзо може постати дом – довољно је укључити радио, распаковати књиге, наред себе раширити сушилицу за веш – дом. У новом граду сам почела да излазим у најразличитије барове, сваке вечери, обучена у кратку хаљину с великим изрезом, погледом сам увек одабирала неког усамљеног мушкарца што чита, зачудо било их је доста. Био ми је потребан онај што чита, јер код њих никад нисам имала осећај да су усамљени, нису деловали очајно, него недостижно, то је било нешто потпуно другачије од усамљених мушкараца који буље у мобилни, који се претварају да некоме нешто пишу, укратко очајници. На мушкарцима су ме увек највише фасцинирали мозгови, иако су ме управо ти с мозгом претходно обично игнорисали. У прошлости ми је увек, кад сам хтела да освојим неког господина Х, игноранта с мозгом, на крају ујутро у ходнику висео сако господина У, кога сам у некој рупи смувала у пијанству и очајању због игнорисања господина Х, неког од оне господе Х, која је седела сама с књигом и деловала недостижно. Било је јасно да за господу Х важе другачија правила, изрез није довољан, али већ сам имала план, тачно сам знала како ћу с тим.

Кад год бих дошла у неки од тих локала села бих сама и из торбе извукла нотес. Досетила сам се тог трика. Овако намонтираној није ми чак претило ни да до мене седне неко ко би у мени убрзо изазвао осећај да желим да устане. Проста селекција, одмах је функционисало.

Једном сам тако седела у кафићу, тачно наспрам мене на зиду је висео натпис *Happiness is not a destination. It is a way of life*, смејала сам се, иако сам знала да је то истина, али шта с тим, што је нешто теоријски истинито, кад се у пракси не може применити. Ове нефункционалне истине су ме увек живцирале. Била сам тамо вероватно седми пут, особље ме је већ познавало као објекат сексуалних маштања свих мушкараца што унаоколо читају, то је било очигледно. Конобарице ме из дна душе нису подносиле, излуђивала их је моја привлачност, поред мене су изгледале бедно и биле су врло добро тога свесне, сигурно би ми радо пљувале у пиво, зато тамо пиво никад нисам наручивала. Вероватно су о мени шапутале, како сам фукса и сличне глупости, никад ме није занимало шта о мени мисли особље, нарочито ако је то била балавица запуштених руку и искрзаног лака на ноктима. У тим тренуцима сам се у локалима осећала грандиозно.

Код једне од балавица сам наручила вино и отворила нотес, класика, било је готово сигурно да ће ми се у року од петнаест минута обратити неко од околне господе што чита.

Особље ће овде већ познаје, познаје ће као лузера, што долази сам на живо и социјално приликом нешто више у свештицу. Кад си у прошлости особље била ти, оваквим људима си се смејала, несрећницима који пишу. Сећаш се једној, долазио је у кафић свакој дана после седам, имао је око двадесет година, био је рум и цигарете је јасно најола, социјално је нешто зајисвао. Њему је још молио бити свеједно што о њему мислиш, имао је двадесет, био је млади банкер. Ти си већ стари банкер, стари конвенционални банкер, ирудиш се да то камуфлираш тиме што на себи имаш поцејане фармерице и десетогодишње банкерске цигеле, које носиш само по киши и кад се осећаш мизерно или као банкер, али знаш да ипак нећеш завршити никој, а и онајмање себе.

Кад си се пробудила из наркозе, ништа се није десило, ниси плакала. Али то је била само одбрамбена реакција. Ниси безосећајна курва.

Размишљала си о томе да би твој дашум могао бићи на пример 31. септембар, не би имао никакву сенцименталну вредност, заправо би рецимо ујраво тога дана имала двадесет седам, да буде јанкерски са стиллом, не тек јако инцидант. Пришом – ништа не би било јанкерски, наравно да не би било, јанкерски би било ако би се обесила у шренерци као Алексеј Лужин, само што би ти пре тога беспрекорно налакирала нокте, обријала ноге, почујала обрве и онда би скочила кроз прозор. Нехотице се сеиши стрија Томаса Оша који ти је једном приликом Борис дао за рођендан, у ком се неки момак у сну на разне начине шруди да се убије и ниједан му не успе, онда се пробуди и одахне што је то био само сан, а онда се оклизне на неко срање и убије се. Само што је и то само сан и кад се већ стварно пробуди и одахне друи јуи, ошвори прозор, с друје стране прозора нешто експлодира и та експлозија га убије.

31. септембар би могао бићи ујраво то, твој дашум.

Није прошло ни тих петнаест минута, кад ми је пришао непознати мушкарац и упитао ме да ли је слободно. Истог трена сам га проценила као господина Х, тако да је било. Била је то епизода као из романа, нешто што би Трифо уврстио у један од својих интимних филмића као неизбежну посланицу морално безнадежног и стваралачки депресивног живота интелектуалног ума. Како се показало, непознати господин био је стручњак за филмске науке, на крају се испоставило да је то професор ког сам својевремено цитирала у дипломском, што сам му одмах и споменула, био је одушевљен. Само тако смо седели, испијали вино, причали о филм ноару, а он је изненада изговорио реченицу: „Хоћете ли да водите љубав са мном?“

Водили смо љубав добрих пет сати, почело је мојим стилским наступом са грудњаком, извукла сам га из рукава толико уиграним покретом да је у том тренутку било немогуће не обожавати ме. Стручњак ме задивљено гледао, сигурно је мислио да сам страшно секси, имао је огромну ерекцију, узела сам му га у руку и притом пратила своје савршено налакиране нокте, сјажали су се, кроз главу ми је пролетела слика некаквог лелујавог пениса, али је одмах и нестала. Радиле смо то пет сати, а стручњак је све време мислио само на то како сам савршена.

Све је било много једноставније него што сам претпостављала. После доживљаја са стручњаком у кафић сам почела да одлазим свакодневно, свакодневно сам отварала нотес и свакодневно би после неколико минута до мене сео неки господин Х. Никад после та пискарања у нотесу нисам читала, то је била само камуфлажа, трик, мирно сам могла двадесет страница да испишем само својим именом.

Кад су нашли Алексеја Лужина, у лицу је био сав мудар, није сломио враш, угушио се.

Кад си се пробудила из наркозе, ништа се није десило, ниси плакала. Али то је била само одбрамбена реакција. Ниси безосећајна курва.

Кафа, радио, ручак, филм, вечера, вино, свако данас као којија јуче, дом као мешавина звукова, мириса и хриа прашине, послукујеш, ледаш, дан за даном, посијајеш којија онога што си чула, што си видела, онда којија којије, онда којија којијине којије, после некој времена изађеш најоље међу жив свет и размишљаш као радио, хоћеш да говориш, али немаш коме, али и да имаш коме, говорила би као радио, а и то само до шренушка

док се једном ујуџро не би насџрам некој џробудила и џоїледала ја у очи, слошило би џи се и не би ни знала да ли од џџрудноће, или од чеја, ишла би да се исџовраћаш у умиваоник.

Долазиш у кафић док је још дан, одлазиш, ноћ је. Неколико дана, недеља, месеци. Коїја си коїје себе. А онда сине идеја, сџасење, даџум, чекаш ја у кафанама, сама, и више и не знаш како је џо најиџи се, свако наредно џиво је само коїја џреїџходној, више џе ни особље не занима, већ само „јеси“, јеси, али не онако како џи је једном савеїџовао їосїодин Y, да „будеш“, џоїџуно друїачије си, одсуїно їосмаїџаш коїју коїје најиїиса Happiness is not a destination. It is a way of life и смејеш се, смејеш, ненормално се смејеш, иако нико осим џебе не чује да се смејеш, и заїо се смејеш још јаче, смејеш се уїркос їоме и уїлавном збої їоїа шїо је данас їрви окїоб

„Могу ли да вам се придружим?“ Категорија X. Господин је био стручњак за музичке науке, специјализовао се за белканто. „Ах, волим оперу,“ рекла сам, а господин је подигао обрву. „Знате ли Доницетија?“, питао је. „Наравно, о њему сам писала дисертацију.“ „Ма шта кажете, хоћемо ли да водимо љубав?“

Шта додати кад је толику срећу немогуће исказати крњим људским језиком, можда само: *Happiness is not a destination. It is a way of life!*

У стварном животу не треба размишљати о патосу, моја еуфорија јасно доказује свим препаметним ауторима високе уметности да је свеједно о чему се пева, главно да се тако живи. Оно што сам доживела са стручњаком за белканто и дан после са стручњаком за ликовну модерну и дан касније са стручњаком за литерарну авангарду, у историји физичке љубави ништа слично не постоји!

III

Наїјеш се, сама, їоїшално, до сїања у ком їресїајеш да расуђујеш и онда ћеш још само машиаїи, ујуџро ћеш се џробудиїи, не знаш у ком їраду, џреїџаће џи и їлави, од када овде живиш ниси їричала ни са једним јединим човеком. Укључићеш радио, їоїшална сеїарација, џи си сеїарирани оїїаг, коїја коїје сеїарираної оїїага, їосле некої времена оїеї ћеш изаћи најоље, можда, можда ћеш се само на оїерационом сїолоу їробудиїи из наркозе и хисїерично се расїлакаїи, у їом џренуїку ћеш одједном їо-желеїи да будеш мајка, їросечна жена, їлакаћеш и їлакаїи, а їосле некої времена ће їај їлач їосїаїи само коїја їлача и онда коїја коїје їлача, док најокон не їресїанеш да їлачеш и сама себи не кажеш да би и їако била никаква мајка, ївоје деше би од раної деїињсїва їаїило збої емоционалної дефициїа и са шеснаесї би їосїало неофашисїа, коїи ће закл

Једном ми је неко споменуо књигу коју је написао неки Рус, о мушкарцу који је на себи узгојио плесан, а онда с временом почео да је прождире, сам себе је појео, рециклирао се...

Једном џи је неко (Борис?) сїоменуо књиу коју је најисао неки Рус, о мушкарцу који је на себи узїојио їлесан, а онда с временом їочео да је їрождире, сам себе је їојео, рецикл

(Са словачкој їревела **Мирослава Кагличик**)